

S. J.

Eugeniusz Popoff : [wspomnienie pośmiertne]

Palestra 7/7-8(67-68), 119-120

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

lub jakiegokolwiek innej korzyści. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, od kogo rzecz ta została przez daną osobę otrzymana (od prostytutki czy też od osoby, która miała z nią stosunek cielesny). Ustawa statuuje domniemanie, że mężczyzna, który żyje z prostytutką, znajduje się zwykle w jej towarzystwie lub kontroluje ją bądź też wpływa na to, że oddaje się ona prostytucji — uważany jest za utrzymującego się z jej dochodów. Domniemanie to dopuszcza jednak przeciwdowód.

Podkreśla się, że nowa ustawa izraelska wymierzona jest przeciwko wszelkim formom szeroko pojętego sutenerstwa. Podpadać więc będą pod jej postanowienia np. także wypadki hotelarzy, którzy zezwalają na przyjmowanie (za opłatą) w pokojach hotelowych klientów prostytutek.

Tym samym karom podlegają również osoby, które namawiają kobietę do dokonania aktu prostytucji z inną osobą lub skłaniają ją do tego przy użyciu siły fizycznej, przymusu psychicznego, środków odurzających, alkoholu, gróźb itd.

Podlegają ukaraniu (do 5 lat więzienia) także osoby utrzymujące lub eksploatujące miejsca, w których uprawiana jest prostytucja. Wynajmujący, który wie o tym, że wynajęte przez niego pomieszczenie będzie użyte przez kobietę do uprawiania przez nią prostytucji, podlega karze do 6 miesięcy więzienia, zastrzonej przy tym wtedy, gdy dowiedział się on, iż tego rodzaju akty zostały w tym miejscu już dokonane, a mimo to nie rozwiązał on umowy najmu.

W celu przeciwdziałania sytuacjom, w których prostytutkom narzucony zostaje przez „prawo tego środowiska obowiązek milczenia”, ustawa izraelska przewiduje, że kto namawia kobietę do nieskładania zeznań w sprawie z zakresu sutenerstwa lub prostytucji, podlega ukaraniu do 3 lat więzienia, a gdy używał on w tym celu siły, gróźb, środków odurzających, alkoholu itd. — do 5 lat więzienia.

2. W Portugalii dekretem Ministra Spraw Wewnętrznych zniesiona została reglamentacja prostytucji. Z dniem 1.I.1963 r. domy publiczne zostały zamknięte, a prostytutki zobowiązane zostały do zwrotu „czarnych książeczek” (od 1949 r. nie zezwalało na rejestrowanie nowych prostytutek ani też na tworzenie nowych domów publicznych).

I. R.

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE

Eugeniusz Popoff

W dniu 15 lutego 1963 roku zmarł w Warszawie adwokat Eugeniusz Popoff. Urodził się we Włoszczowie ziemi kieleckiej w roku 1890. Po ukończeniu Wydziału Prawnego Uniwersytetu Warszawskiego, w latach 1912—1915 był aplikantem przy Sądzie Okręgowym w Warszawie i jednocześnie nauczycielem w polskich szkołach w Warszawie.

W czasie I wojny światowej przebywał na uchodźstwie w Kijowie, gdzie pracował w charakterze nauczyciela w gimnazjum założonym dla uchodźców z Polski. Rozwijał jednocześnie ożywioną działalność na polu społecznym i pisywał felietony literackie, które umieszczał w pismach polskich wychodzących w Rosji (przeważ-

nie w „Dzienniku Kijowskim”). Po powrocie do kraju uzyskał wpis na listę adwokatów w Izbie warszawskiej i odtąd niemal aż do końca życia zajmował się praktyką adwokacką.

Działalność Eugeniusza Popoffa odznaczała się wielostronością. Poza adwokaturą poświęcał się publicystyce i literaturze. Był współtwórcą i członkiem zarządu Związku Literatów Polskich i jednym z założycieli Polskiego Pen-Clubu. Jako członek Zboru Ewangelicko-Reformowanego piastował przez szereg lat stanowisko Prezesa Konsystorza Ewangelicko-Reformowanego.

W czasie okupacji Polski przez hitlerowców Popoff wraz z żoną pracował w konspiracji. Żonę Niemcy zaarrestowali i zamordowali. Ostrzeżony w porę, Popoff ukrywał się przed gestapo.

Po wyzwoleniu Polski od okupanta Popoff powrócił do przerwanej praktyki adwokackiej. W latach 1945—1951 był członkiem Naczelnej Rady Adwokackiej i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego. W ostatnich latach swego życia, dopóki pozwalała mu na to stan zdrowia, zajmował stanowisko kierownika Biura Społecznej Pomocy Prawnej przy Sądzie Powiatowym dla Warszawy-Pragi.

Był człowiekiem o wysokiej kulturze osobistej, nieposzlakowanej prawości i wysokim poczuciu godności zawodu, do którego należał. W stosunku do kolegów był niezmiernie uczynny, zawsze pełen dobroci i życzliwości. Koledzy, którzy Go bliżej znali, głęboko odczuli jego odejście, odejście jednego z tych, których działalność społeczna i zawodowa nie przeszła bez śladu w dziejach naszego zawodu.

S. J.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej w dniach 24 i 25 maja 1963 r.

W dniach 24 i 25 maja 1963 roku odbyło się plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej, zwołane przez Wydział Wykonawczy w celu przedyskutowania wstępnego projektu ustawy o ustroju adwokatury opracowanego przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Posiedzenie otworzył Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Franciszek Sadurski, witając przybyłych na obrady: Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości ob. Kazimierza Zawadzkiego, dyrektora Biura do Spraw Adwokatury ob. M. Matwinową, kierownika Wydziału Administracyjnego KW PZPR w Warszawie ob. Aleksandra Bolechowskiego oraz sekretarza POP przy Radzie Adwokackiej w Warszawie adw. Henryka Ejcharta.

Na wniosek Prezesa Sadurskiego przyjęto następujący porządek obrad:

1. Zagajenie.
2. Odczytanie i przyjęcie protokołu posiedzenia plenarnego NRA z dnia 10 listopada 1962 r.
3. Projekt ustawy o ustroju adwokatury.
4. Projekt Regulaminu aplikacji adwokackiej oraz kształcenia aplikantów i egzaminu adwokackiego, uchwalony przez Wydział Wykonawczy na posiedzeniu w dniu 17 maja 1963 r.